

Sygn. akt VII U 3900/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2020 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

po rozpoznaniu posiedzeniu niejawnym w dniu 13 listopada 2020 r. w Warszawie

sprawy E. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania E. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. z dnia z dnia 13 czerwca 2019 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

SSO Renata Gąsior

UZASADNIENIE

E. K. w dniu 17 lipca 2019 r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 13 czerwca 2019 r., znak: (...) odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ubezpieczona wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie na jej rzecz prawa do dochodzonego świadczenia wskazując, że decyzja ta jest niezgodna ze stanem faktycznym, gdyż stan zdrowia nie pozwala jej na podjęcie pracy zgodnej z wyuczonym zawodem stomatologa (odwołanie z dnia 17 lipca 2019 r. k. 3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy wskazał, że ubezpieczona w dniu 25 stycznia 2019 r. złożyła wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. W toku postępowania została skierowana na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 13 maja 2019 r. stwierdził, że badana jest częściowo niezdolna do pracy do 30 listopada 2019 r. Data powstania częściowej niezdolności do pracy została ustalona na dzień złożenia wniosku, tj. na dzień 25 stycznia 2019 r., a okresy składkowe i nieskładkowe ubezpieczonej ustały z dniem 25 stycznia 2015 r. W związku z tym organ rentowy zaskarżoną decyzją odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, wskazując, że ubezpieczona nie spełnia warunku określonego w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a mianowicie niezdolność do pracy nie powstała w ciągu 18 miesięcy od dnia ustania okresów składkowych i nieskładkowych (odpowiedź ZUS na odwołanie z dnia 26 lipca 2019 r., k. 4-5 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

E. K., urodzona w dniu (...) jest z zawodu lekarzem stomatologiem. W okresie od dnia 1 października 1988 r. do dnia 18 lipca 1994 r. była zatrudniona w Akademii Medycznej im. K. (...) w P.. Następnie w okresie od dnia 1 października

1994 r. do dnia 15 czerwca 1999 r. wykonywała pracę na stanowisku dentysty w Samodzielnym Publicznym Zespole Zakładów Opieki Zdrowotnej (...). W okresie od dnia 29 grudnia 1998 r. do dnia 11 grudnia 2003 r. prowadziła własną działalność gospodarczą w zakresie usług stomatologicznych. Z kolei w okresie od dnia 1 listopada 2001 r. do dnia 25 stycznia 2015 r. była zatrudniona w L. (...). Sp. z o.o. z siedzibą w W. na stanowisku lekarza stomatologa w następującym wymiarze czasu pracy: 1/2 etatu od dnia 1 listopada 2001 r. do dnia 31 maja 2004 r., 2/5 etatu od dnia 1 czerwca 2004 r. do dnia 31 sierpnia 2006 r., 3/5 etatu od dnia 1 września 2006 r. do dnia 30 września 2006 r., 4/5 etatu od dnia 1 października 2006 r. do dnia 30 września 2007 r. i od dnia 1 czerwca 2010 r. do dnia 30 września 2011 r., pełen etat od dnia 1 października 2007 r. do dnia 31 maja 2010 r. i 2/5 etatu od dnia 1 października 2011 r. do dnia 25 stycznia 2015 r. Powyższy stosunek pracy został w dniu 25 stycznia 2015 r. na mocy porozumienia stron i z tym dniem ustał ostatni okres ubezpieczenia. Okresy składkowe i nieskładkowe E. K. wynoszą 13 lat, 9 miesięcy i 17 dni (informacja o okresach składkowych i nieskładkowych, świadectwo pracy z dnia 20 kwietnia 2015 r., świadectwo pracy z dnia 26 stycznia 2015 r., zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 11 grudnia 2001 r., poświadczenia dla celów świadczeń emerytalno-rentowych – nienumerowane karty akt organu rentowego).

W dniu 25 stycznia 2019 r. ubezpieczona zgłosiła wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do którego dołączyła informację o okresach składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentacją potwierdzającą te okresy (wniosek z załącznikami – nienumerowane karty akt organu rentowego).

Po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej, w tym: dokumentacji z przebiegu leczenia oraz zaświadczeń o stanie zdrowia wystawionych przez lekarzy leczących w okresie od 14 lipca 2015 r. do 17 kwietnia 2019 r. i w oparciu o opinię konsultanta ZUS z dnia 14 marca 2019 r. i z dnia 25 marca 2019 r., Lekarz Orzecznik ZUS wydał w dniu 13 maja 2019 r. orzeczenie, w którym stwierdził, że E. K. jest częściowo niezdolna do pracy do dnia 30 listopada 2019 r. Jako datę powstania niezdolności do pracy Lekarz Orzecznik ZUS wskazał dzień 25 stycznia 2019 r. (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 13 maja 2019 r. – nienumerowane karty a.r.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na podstawie ww. orzeczenia wydał w dniu 13 czerwca 2019 r. decyzję znak: I/15/04519186, w której odmówił E. K. przyznania prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W uzasadnieniu podjętej decyzji wskazał, że ubezpieczona nie spełnia warunku określonego w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ niezdolność do pracy nie powstała w ciągu 18 miesięcy od dnia ustania okresów składkowych i nieskładkowych (decyzja ZUS z dnia 13 czerwca 2019 r. – nienumerowana karta a.r.).

Od niekorzystnej dla siebie decyzji organu rentowego, E. K. złożyła odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 17 lipca 2019 r. k. 3 a.s.).

W toku postępowania, Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: okulisty, neurologa i psychiatry celem ustalenia, czy odwołująca jest zdolna, czy też całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy zarobkowej, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała, czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, a także jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonej (poprawa lub pogorszenie), to na czym ona polegała (postanowienie z dnia 27 września 2019 r. k. 6 a.s.).

W opinii z dnia 8 listopada 2019 r. biegła sądowa z zakresu psychiatrii M. P. wskazała, że w styczniu 2014 r. ubezpieczona doznała upadku. Od tego czasu ma problemy z chodzeniem, wzrokiem, zawroty głowy, osłabienie siły umysłowej, ostatnio też zaburzenia połykania. Skarży się na „nieludzkie zmęczenie”, trudność sprawia jej najbanalniejsza czynność. Wszystko robi wolno, z przerwami na odpoczynek. Obowiązki domowe wykonuje z trudnością, czyta książki, wychodzi na spacer, ogląda telewizję. Ma znajomych, ale życia towarzyskiego nie prowadzi. Biegła stwierdziła, że u badanej po upadku bez urazu głowy w 2014 r. pojawiły się liczne dolegliwości somatyczne. Diagnozowana była przez licznych specjalistów (również szpitalnie), miała również przyznane 10 miesięczne świadczenie rehabilitacyjne nie z przyczyn psychiatrycznych na przełomie 2014 i 2015 r. W 2014 r. odbyła dwie wizyty u psychiatry. Rozpoznano u niej zaburzenia adaptacyjne i psychosomatyczne, zalecono

obserwacje zaburzeń nastroju. Zalecono lek przeciwdepresyjny, który przyjmowała krótko. Później nie była badana ani leczona psychiatrycznie. W badaniu przedmiotowym biegła nie stwierdziła istotnie obniżonego nastroju i napędu, wytwórczych objawów psychotycznych ani zauważalnych zaburzeń funkcji poznawczych. Obraz kliniczny najbardziej odpowiada zaburzeniom pod postacią somatyczną (nerwicową). Na tej podstawie biegła sądowa uznała, że nie znajduje podstaw do uznania odwołującej za przynajmniej częściowo niezdolną do pracy ze względu na stan psychiczny. Wskazała jednak, że wymaga ona leczenia i obserwacji w kierunku zaburzeń nastroju (opinia biegłej sądowej z zakresu psychiatrii M. P. z dnia 8 listopada 2019 r. k. 16-19 a.s.).

W opinii z dnia 27 kwietnia 2020 r. biegły sądowy z zakresu okulistyki dr n. med. R. S. wskazał, że przeprowadzone badanie okulistyczne nie wykazało istotnych zmian w narządzie wzroku. Biegły dodał, że niewykluczone jest, że objawy subiektywnych zaburzeń wzrokowych wynikały ze stanu neurologicznego i psychosomatycznego. Biegły nie stwierdził jednak u odwołującej schorzenia narządu wzroku. Wskazał też, że w wykonanym w kwietniu 2019 r. kinetycznym badaniu pola widzenia nie stwierdzono zmian. Podkreślił, że stan narządu wzroku odwołującej jest dobry. Na tej podstawie biegły sądowy uznał, że z przyczyn okulistycznych odwołująca nie jest osobą niezdolną do wykonywania pracy nawet w zakresie częściowym. Zaznaczył też, że kluczowa w tym przypadku jest opinia biegłych sądowych z zakresu neurologii i psychiatrii (opinia biegłego sądowego z zakresu okulistyki dr n. med. R. S. z dnia 27 kwietnia 2020 r. k. 37-38 a.s.).

W opinii z dnia 25 września 2019 r. biegła sądowa z zakresu neurologii dr B. A. nie stwierdziła u odwołującej występowania cech objawów zespołu piramidowego oraz wskazała na brak objawów patologicznych i korzeniowych obustronnie. Biegła wskazała, że przy aktualnym stopniu zaawansowania i nasileniu objawów, brak jest znaczącego trwałego upośledzenia funkcji organizmu, sprowadzającego długotrwałą niezdolność do pracy w rozumieniu rentowym ze względu na stan neurologiczny. Schorzenie badanej tj. choroba zwyrodnieniowa i dyskopatia kręgosłupa przebiega z okresami zaostrzeń i remisji objawów i może w okresach zaostrzeń dolegliwości wymagać okresowo leczenia i rehabilitacji w ramach czasowej niezdolności do pracy tj. zwolnienia lekarskiego. W ocenie neurologicznej biegła nie stwierdziła podstaw do uznania niezdolności do pracy odwołującej zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Wskazała jednak, że odwołująca nie może wykonywać ciężkiej pracy fizycznej wymagającej długotrwałej pozycji wymuszonej i dźwigania ciężarów. Na tej podstawie biegła uznała, że odwołująca może podjąć pracę na otwartym rynku pracy z wykorzystaniem swoich kwalifikacji i doświadczenia zawodowego (opinia biegłej sądowej z zakresu neurologii B. A. z dnia 25 września 2019 r. k. 55-57 a.s.).

Do powyższych opinii zastrzeżenia wniosła odwołująca wskazując, że biegli sądowi nie uwzględnili pełnej dokumentacji medycznej, obrazującej przebieg jej leczenia oraz rzeczywisty stan zdrowia nie pozwalający na podjęcie pracy w wyuczonym zawodzie dentysty. Podkreśliła, że z uwagi na schorzenia ortopedyczno-neurologiczne nie może się schylać i pracować w jednej wymuszonej pozycji ciała, a z tym wiąże się zawód stomatologa. Zaznaczyła także, że pierwsze badanie pola widzenia, potwierdzające istniejący ubytek w zakresie narządu wzroku, zostało u niej wykonane w lipcu 2015 r., a więc przed upływem 18 miesięcy od ustania ostatniego okresu ubezpieczenia. W konkluzji ubezpieczona zwróciła się zatem o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, nie zgłaszając przy tym nowych wniosków dowodowych (pisma procesowe z dnia: 20 stycznia 2020 r. k. 31, z dnia 21 lipca 2020 r. k. 48 i z dnia 2 listopada 2020 r. k. 70 a.s.).

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, w tym na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach rentowych E. K.. Ich autentyczność, jak również zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie była kwestionowana przez żadną ze stron procesu, dlatego Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Jednocześnie w toku niniejszego postępowania został przeprowadzony dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu psychiatrii M. P., z zakresu okulistyki dr n. med. R. S. i z zakresu neurologii dr B. A. celem jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia odwołującej. W ocenie Sądu Okręgowego wnioski zawarte w sporządzonych przez biegłych sądowych opiniach należy podzielić w całości. Opinie te zostały bowiem wydane po przeprowadzeniu szczegółowego badania przedmiotowego odwołującej i wnikliwej analizie całości dokumentacji medycznej zawartej zarówno w aktach sądowych, jak i aktach rentowych ubezpieczony. Opinie biegłych specjalistów są wyczerpujące, a także zostały sporządzone w sposób jasny i

logiczny oraz nie pozostawiają wątpliwości, co do dokładnego określenia stanu zdrowia odwołującej. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie. Biegli wydający opinie wskazali bowiem jednomyślnie, że odwołująca nie jest osobą niezdolną do pracy. Podkreślenia wymaga również, że biegli sądowi opiniujący w niniejszej sprawie w należyty sposób wyjaśnili przedstawione przez Sąd zagadnienia, wskazali na czym oparli swe tezy i co stanowiło ich podstawę. Samo niezadowolenie strony z treści opinii biegłych sądowych, nie powoduje konieczności powoływania kolejnego biegłego, czy też kolejnych biegłych, bądź dopuszczania dowodu z opinii uzupełniających. Zdaniem Sądu opinie biegłych sądowych wskazanych powyżej specjalności spełniają ponadto wymogi przewidziane dla tego rodzaju środków dowodowych, które zostały określone w art. 278 k.p.c. i 285 k.p.c., a także w art. 12-14 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2018 r. poz. 1270).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie E. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. z dnia 13 czerwca 2019 r., znak: (...) jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Na wstępie należy zważyć, że zgodnie z art. 148¹ § 1 kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U. z 2020 r. poz. 1575 ze zm.) Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Analizując treść złożonych przez strony i zgromadzonych w aktach rentowych dokumentów, Sąd uznał, że okoliczności faktyczne nie były w sprawie sporne. Spór nie dotyczył faktów lecz prawa, wobec czego Sąd na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c. uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2020 r. poz. 53 ze zm.) – zwaną dalej: „ustawą emerytalną”, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. W myśl art. 57 ust. 2 przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Wskazane warunki muszą być spełnione łącznie. Pierwszy z nich, tj. niezdolność do pracy, jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (por. wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03).

Kolejna przesłanka, o której mowa w art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej, wiąże się z treścią art. 58. Wskazany przepis określa w ust. 1, że warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:

1) 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;

- 2) 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;
- 3) 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;
- 4) 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;
- 5) 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Okres, o którym mowa w treści ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej. Jeśli chodzi zaś o trzeci z warunków z art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej, to wiąże się on z okresami, w czasie których powinna powstać niezdolność do pracy (bądź w ciągu 18 miesięcy od ich ustania), aby ubezpieczony mógł skorzystać z prawa do renty.

W rozpoznawanej sprawie, strony postępowania nie kwestionowały decyzji pod kątem uznania odwołującej przez Lekarza Orzecznika ZUS za osobę częściowo niezdolną do pracy. Sporna pomiędzy stronami była natomiast data powstania niezdolności do pracy. Organ rentowy przyjął, że jest to dzień złożenia wniosku o rentę, tj. 25 stycznia 2019 r., co w konsekwencji powodowało uznanie, że ubezpieczona nie spełniła warunku, by niezdolność do pracy powstała w okresach ubezpieczenia, jakie wymienia art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej bądź nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia. W jej przypadku dniem, w którym ustały okresy składkowe i nieskładkowe był 25 stycznia 2015 r. Wobec tego wymóg określony w ww. przepisie nie został spełniony.

Badając spełnienie spornej przesłanki warunkującej przyznania prawa do renty Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu psychiatrii, okulistyki i neurologii. Wszyscy biegli sądowi wskazanych powyżej specjalności zgodnie stwierdzili, że odwołująca nie jest osobą częściowo niezdolną do pracy. Schorzenie badanej tj. choroba zwyrodnieniowa i dyskopia kręgosłupa przebiega z okresami zaostrzeń i remisji objawów i może w okresach zaostrzeń dolegliwości wymagać okresowo leczenia i rehabilitacji w ramach czasowej niezdolności do pracy tj. zwolnienia lekarskiego. Biegła z zakresu psychiatrii nie stwierdziła przy tym istotnie obniżonego nastroju i napędu, wytwórczych objawów psychotycznych ani zauważalnych zaburzeń funkcji poznawczych. Wskazała także, że obraz kliniczny najbardziej odpowiada zaburzeniom pod postacią somatyczną nerwicową. Z kolei biegły sądowy z zakresu okulistyki nie stwierdził schorzeń narządu wzroku. Stwierdził, że w wykonanym w kwietniu 2019 r. kinetycznym badaniu pola widzenia nie stwierdzono zmian. Podkreślił, że stan narządu wzroku odwołującej jest dobry. Także biegła z zakresu neurologii wskazała, że odwołująca może podjąć pracę na otwartym rynku pracy z wykorzystaniem posiadanych kwalifikacji i doświadczenia zawodowego. Wnioski zawarte w przedmiotowych opiniach nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegli są bowiem doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadają schorzeniom ubezpieczonej. Opinie wydali po zapoznaniu się ze wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczoną. W ocenie Sądu Okręgowego biegli rzeczowo uzasadnili swoje stanowisko odnośnie zdiagnozowanych u wnioskodawczyni schorzeń i ich wpływu na jej zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: psychiatry, okulisty i neurologa wynika, że występujące u odwołującej schorzenia nie stanowią przeciwwskazania do wykonywania przez nią pracy zarobkowej. W ocenie wskazanych wyżej biegłych sądowych odwołująca jest zdolna do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Jednocześnie zdaniem Sądu Okręgowego oceny powyższej w niczym nie może zmienić przekonanie ubezpieczonej o złym stanie jej zdrowia. Zgodnie bowiem z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, subiektywne przekonanie strony o stopniu niezdolności do pracy ze względu na stan zdrowia nie może mieć decydującego znaczenia dla ustalenia prawa do świadczenia rentowego, albowiem miarodajny jest obiektywnie istniejący stan zdrowia, stwierdzony w toku postępowania, do której to oceny uprawnieni są biegli lekarze o specjalności odpowiadającej schorzeniom osoby badanej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1968 r., III PRN 66/68).

W tej sytuacji, Sąd Okręgowy, na podstawie wszechstronnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz w oparciu o obowiązujące przepisy prawa przyjął, że odwołanie ubezpieczonej było bezzasadne i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. podlegało oddaleniu.

SSO Renata Gąsior